

Teatre lliure

joc de miralls
d'Annie Baker
direcció Juan Carlos Martel Bayod

Montjuïc Espai Lliure – de l'11 de febrer al 15 de març

Joc de miralls

d'Annie Baker direcció Juan Carlos Martel Bayod

intèrprets

Aina Clotet Teresa / **Eduard Farelo** Xus / **Jordi Martínez** Jaume / **Isabel Rocatti** Martina / **Elena Tarrats** Laura

traducció de l'anglès **Cristina Genebat** / escenografia i vestuari **Alejandro Andújar** / il·luminació **David Bofarull** / so **Ramon Ciércoles**

ajudant de direcció **Georgina Oliva**

producció **Teatre Lliure**

espectacle en català

durada aproximada 1h 50 sense pausa

22/02 col·loqui amb la companyia després de la funció
espectacle recomanat pel Servei Educatiu del Teatre Lliure

seguiu **#jocdemiralls** al twitter

horaris: de dimecres a divendres 21h.
 dissabte 18h. i 21:30h.
 diumenge 18:30h.

preus 29€
 26€ compra avançada
 22€ dimecres i dissabte a la tarda (dies de l'espectador)
 24,50€ amb descompte (excepte els dies de l'espectador)
 15€ tarifa última fila

Juan Carlos Martel porta a escena la nord-americana **Annie Baker** en una de les 10 millors peces del 2009 segons el New York Times, el Time Out i el New Yorker, i premi Obie 2010 al millor text teatral nou. Contemporània, absorbent, tendra i divertida.

Cinc persones que se senten perdudes participen en unes classes de teatre en un centre cívic, buscant alguna cosa que doni sentit a les seves vides. Sis setmanes fent teatre els faran canviar?

Com pot ser que una dramaturga tan jove hagi sacsejat el panorama teatral dels Estats Units amb una obra aparentment tan simple com una classe de teatre? I és que l'obra de l'Annie és això, unes classes de teatre en una mena de petit centre cívic amb gent que, per un motiu o altre, necessiten expressar-se d'una altra manera fora de l'habitual per sortir del punt on han arribat no se sap com. Una comèdia que utilitza el teatre com a teràpia indirecta.

Juan Carlos Martel Bayod

He volgut mostrar la bellesa i la noblesa de la gent quan es llança amb seriositat i naturalitat a alguna cosa, encara que sigui una recreació terapèutica. Jo odio el noranta per cent de les paraules que dic. I penso que en bona part això em fa ser dramaturga. La manera com parlem els éssers humans em sembla fins i tot dolorosa, no sonem mai tal com voldríem. Sempre ens aturem enmig d'una frase perquè ens fa terror dir alguna inconveniència. Parlar és una mena de misèria. I suposo que em consola trobar els ritmes i la poesia accidental en els intents inadequats de tothom per expressar els seus pensaments. Tots vivim cada dia, en una mena de silenci, el patiment d'intentar comunicar als altres què volem i què pensem.

Annie Baker

Circle Mirror Transformation va ser considerada una de les deu millors peces del 2009 segons el New York Times, el Time Out i el New Yorker, i va rebre el premi Obie 2010 al millor text teatral nou.

Joc de miralls —bé el títol original és *Circle Mirror Transformation*, però ja vaig aprendre fa temps que hi ha coses intraduïbles— no és més que un exercici que consisteix en copiar el moviment d’algú per després transformar-lo. La vida m’ha dut a diferents parts del món. I un dels últims viatges va ser a Nova York, que per a mi ve a ser la Roma Imperial del Capitalisme. No sé si hi tornaré... però vaig descobrir una autora que d’entrada no vaig saber llegir: Annie Baker. L’antiteatre teatral de l’Annie... Sense haver llegit abans Txékhov, Pirandello i fins i tot Pinter, hauria dit que aquesta jove que ara viu a Brooklyn em prenia el pèl. Però un cop llegida vaig haver de tornar a començar-la immediatament després. I això amb poques obres em passa, però quan passa... neix el cuc de muntar-la. Les seves pauses —les curtes i les llargues— i els silencis —els llargs els molt llargs i els estranys— anotats i remarcats per l’autora en segons de duració —dos, quatre, cinc, set—, una escena buida i plena de durada marcada en vint-i-cinc segons... tot això em feia entreveure que res era tan simple com semblava. Després de gaudir del privilegi d’uns assaigs sota sostre i amb uns actors i actrius i equip artístic de somni, puc dir que la peça de la Baker és un clar exponent de necessitat dramàtica d’apropar el teatre al públic, com també de captar públic nou. Sense abaixar mai el nivell, sense obviar mai la tradició teatral i aconseguint espais i artefactes formals on aquest públic es reconegui. L’Annie escriu en seqüències teatrals sense importar l’abans i el després, només l’ara i sense anticipar cap informació. I amb una ambigüitat que fins i tot superarà al mateix actor o actriu, creant personatges de les contradiccions humanes. Així juga amb nosaltres, aconseguint posar l’atenció dramàtica al nivell de l’atenció del segle XXI, en un món on sembla que hi ha més telèfons mòbils que persones, i on tenint-ho tot mai s’han editat tants llibres d’autoajuda. I tot això, amb la lleugeresa de saber explicar-nos un curs de teatre d’un centre cívic d’un poble qualsevol amb només quatre alumnes i una professora. Persones normals amb oficis normals amb problemes normals i sentiments normals, que decideixen fer aquesta classe un estiu per... necessitat. La història simple esdevé flor d’una dramàtica estudiada al mil·límetre, un exercici per uns actors i actrius atletes de l’escenari.

Juan Carlos Martel Bayod

l'autora

Annie Baker (1981)

Annie Baker va créixer a Amherst, Massachussetts, i es va graduar en escriptura teatral a la Tisch School of Arts de la Universitat de Nova York.

La seva peça *Body Awareness* va ser portada a escena per l'Atlantic Theater Company a l'Off Broadway el 2008 i va ser nominada al premi Drama Desk i a l'Outer Critics Circle a la millor obra i ella, al millor dramaturg emergent. *Circle Mirror Transformation* també es va estrenar al Off Broadway, al Playwrights Horizons l'octubre de 2009, va rebre el premi Obie a la millor obra teatral nova i va ser nominada al premi Drama Desk. *The Aliens*, estrenada al Rattlestick Playwrights Theater de l'Off Broadway l'abril del 2010, va quedar finalista al premi Susan Smith Blackburn i va compartir el premi Obie a la millor obra amb la seva peça anterior, *Circle Mirror Transformation*.

La seva adaptació del *L'oncle Vània* de Txèkhov es va estrenar al Soho Repertory Theatre el juny del 2012 i va ser definida pel crític de The New Yorker com a "una producció funky i fresca".

The Flick es va estrenar al Playwrights Horizons el març del 2013. Aquí el crític de The New Yorker va dir; "La senyoreta Baker, l'escriptura de la qual és de les més fresques i talentoses que han despuntat a l'Off Broadway en l'última dècada, escriu amb tendresa i una mirada profunda." Amb aquesta peça va tornar a guanyar el premi Obie, així com el Pulitzer de teatre i el Susan Smith Blackburn.

Annie Baker ser una dels set autors teatrals seleccionats per participar al Laboratori Teatral del Sundance Institute el 2008. Des del 2011 és membre de United States Artists. El 2013 va rebre el premi The Steinberg Playwright. Des de 2014 és membre de Guggenheim Fellow, Creative Arts Drama & Performance Art. Una nova peça seva ha tornat a ser seleccionada al Laboratori Teatral del Sundance Institute 2014 de Utah; es presentarà el proper mes de juliol amb el títol *The Last of the Little Hours* en un muntatge que dirigirà ella mateixa.

Baker dona classes a la Universitat de Nova York.

el director

Juan Carlos Martel Bayod

Barcelona, 1976

Director d'escena. Al 1995 ingressa a ESADE i al 1999 a l'Institut del Teatre de Barcelona, on es llicencia en Interpretació.

Membre del Lincoln Center Theater Directors Lab de Nova York. Completa la seva formació acadèmica al Rose Bruford College de Londres, a la Scuola Europea per l'Arte dell'Attore de Pisa i a l'Obrador Internacional de la Sala Beckett de Barcelona. Va ser escollit membre del Proyecto Bilbao Arriaga Teatroa dirigit per Lluís Pasqual, de qui ha estat ajudant de direcció i ha pogut treballar entre Espanya i Itàlia en obres com *La casa de Bernarda Alba*, *Donna Rosita nubile*, *Blackbird*, *Els Feréstecs* o *El caballero de Olmedo*. També ha estat ajudant de Carme Portaceli i de Calixto Bieito, entre d'altres, treballant per diversos teatres d'Europa.

De les seves direccions en destaquem *La Tempesta* d'August Strindberg, *L'espera*, de Remo Binosi; *La marató de Nova York*, d'Edoardo Erba; *Camp de batalla*, de Matei Visniec; *Set nenes jueves*, de Caryl Churchill; *El lleig*, de Marius von Mayenburg; *Només sexe*, de Daniela Feixas; *God is a dj*, de Falk Richter; *L'olor sota la pell*, de Marta Buchaca; *Push up*, de Roland Schimmelpfennig, i *Atemptats contra la seva vida*, de Martin Crimp.